

[Pürschel.]

for, idet jeg ser den store Svaghed i Nævningeinstitutionen deri, at man stiller et psykologisk urimeligt Krav, ja, et umuligt Krav til Nævningerne. Det var jo ganske vist saaledes, at efter den første Foraarssolstraale faldt Nattefrost, idet det ærede Medlem naturligvis maatte erklære, at han for sit Vedkommende ikke nærrede den mindste Mistillid til Nævningeinstitutionen, hvilket ganske vist lyder lidt ejendommeligt, naar man har Blik for den store Skævhed, der er i Spørgsmaalstillemelsen.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte ogsaa om, at det var naturligt at indføre Domsmand, fordi man i den nye Straffelov har givet de vide Strafferammer. Jeg tror ikke, at de vide Strafferammer paa denne Maade kan tages til Indtægt for Domsmandsinstitutionen. Der er næppe nogen Tvivl om, at det for en trænet Dommer vil være meget lettere at finde sig til Rette i en vid Strafferamme, end det vil være for en Domsmand. For Lægmanden er det ubetinget en Fordel at have en snæver Strafferamme at arbejde med, saaledes at han er paa det rene med, at i det Øjeblik han benytter den Paragraf, er han dér og dér henne. Men i øvrigt forekommer det mig, at de foreliggende Afgørelser paa Straffelovens Omraade viser, at Domstolene, baade hvad angaar Underretterne og Landsretterne, har taget den nye Straffelov med en meget fin Forstaaelse af de Tanker, der har været de bærende ved denne Straffelovs Gennemførelse, og at man for saa vidt ikke har savnet Domsmands Medvirken i nogen højere Grad. Jeg er heller ikke mere begejstret Tilhænger af Domsmandene, end at jeg er tilbøjelig til at mene, at det første vanskelige Arbejde med Skabelsen af en Praksis med Hensyn til Anvendelse af Straffelovens mange nye Bestemmelser ligger lykkeligere i Hænderne paa de uddannede Dommere end paa Lægdommere, men dette forhindrer ikke, at jeg med Glæde vilde medvirke til Gennemførelse af Domsmandene.

Der er under Finanslovsforlaget første Behandling af det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt fremsat Ønske om en ændret Fremgangsmaade ved Behandlingen af Sager vedrørende Børn, og jeg vilde jo finde det rimeligt, at de Ønsker, der er fremsat, kom til at indgaa i Udvalgets Overvejelser.

Jeg skal saa slutte med at sige, at det forhaabentlig ikke vil findes alt for unaturligt, at jeg her, hvor vi behandler Principperne for Retsplejen, minder om, at næsten vigtigere for Befolkningen end Principperne er de Personer, der sættes til at

gennemføre Principperne, og at det høje Justitsministerium i saa Henseende staar med et meget stort Ansvar over for Befolkningen. Den Udvælgelse, der her finder Sted, kan ikke foretages omhyggeligt nok og kan ikke nogen Sinde i for høj Grad holdes fri for enhver Mistanke om, at andre end strengt saglige Hensyn skulde gøre sig gældende. Det kan ikke nægtes, naar man ser paa noget af det, der i saa Henseende er sket under den høje Justitsministers Administration af sit ansvarsfulde Embede, at der lejlighedsvis er sket Udnævnelser, der med god Grund kunde kritiseres. Der har ved Udnævnelser af Dommere været Tilfælde, hvor man efter min Mening fra Justitsministeriets Side har manglet Modet til at forbi-gaa en Mand, som maaske havde visse Kvalifikationer, men som ogsaa havde visse diskvalificerende Egenskaber. Jeg skal omhyggeligt undgaa at nævne Navne, men det er efter min Mening en Nødvendighed for Justitsministeriet, at det over for den Tendens, der gør sig gældende ved Udnævnelserne: at Alderen bliver højere og højere, har Mod til at gribe noget dristigere efter de mest kvalificerede og navnlig at undgaa at udnævne Folk til Dommere, der ved deres, lad mig kalde det Originalitet, virker noget desorienterende i deres Embede. Ogsaa ved Udnævnelser af Politimestre har der været Tilfælde, hvor enhver, der kender de Krav, der almindeligvis stilles til saglige Kvalifikationer, har maattet søge efter andre Begrundelser for at forklare, at netop disse var blevet de foretrukne. Jeg advarer det høje Ministerium mod dette. Jeg er ogsaa nødt til at gentage en Advarsel, jeg allerede i 1918—19 fremsatte over for det høje Justitsministerium: at man ikke i den naturlige Bestræbelse for at gøre Justitsministeriet til et godt Gennemgangsled, ganske naturligt for derved at tiltrække de dygtige Kræfter, gaar saa langt, at der skabes en almindelig Bitterhed blandt de Folk, der ikke er i Justitsministeriet, med Hensyn til Avancementerne. Der er nu igen ved at komme en saadan Følelse op, som der var det i sin Tid, og jeg gentager derfor min Advarsel, ikke af Uvilje mod Justitsministeriets Personale, som jeg tværtimod omfatter med den allerstørste Sympati som de gennemgaaende særdeles dygtige Folk, de er, men fordi det her gælder om at finde den rette Linie.

Ja, det var disse Bemærkninger, jeg gerne vilde fremsætte. Jeg understreger, at det, der er det vigtige for Befolkningen, er, at der baade paa Politimesterpladserne og paa Dommersæderne sidder Folk, om